
VKP(b):n XIII EDUSTAJAKOKOUS³⁴

toukokuun 23—31 pñä 1924

„Pravda“ № 118 ja 119;
toukokuun 27 ja 28 pñä 1924

KESKUSKOMITEAN ORGANISATORINEN TOIMINTASELOSTUS

toukokuun 24 pnä

Toverit! Se yleinen tilanne, joka vuoden aikana on muodostunut maassa ja puolueen ympärillä, voidaan luonnehtia suotuisaksi tilanteeksi. Tärkeimpiä tosiasioita ovat: maan taloudessa tapahtunut nousu, aktiivisuuden kasvu yleensä, työväenluokan aktiivisuuden kasvu erikoisesti ja puolue-elämän vilkastuminen.

Kysymys on siitä, missä määrin puolueen on onnistunut vuoden aikana käyttää hyväkseen tätä tilannetta voimistaakseen vaikutustaan puoluetta ympäröivissä joukkojärjestöissä, missä määrin sen on onnistunut parantaa kokoonpanoan, parantaa työtään yleensä, parantaa vastuunalaisten työntekijöiden luetelointia, heidän sijoitteluaan ja nostamistaan sekä vihdoinkin, missä määrin puolueen on onnistunut parantaa järjestöjensä sisäistä elämää.

Tästä johtuu kahdeksan kysymystä, joista tulen puhumaan:

a) puoluetta ympäröivien ja sitä luokkaan yhdistävien joukkojärjestöjen tila ja kommunistisen vaikutuksen kasvu noissa järjestöissä;

b) valtiokoneiston, sekä kansankomissariaattien että itsekannattavaisuuden pohjalla toimivan, ja paikallisen neuvostokoneiston tila ja kommunistien vaikutuksen kasvu tällä alalla;

c) puolueen kokoonpano ja Lenin-kutsunta;

d) puolueen johtavien elinten kokoonpano, puolueen kaaderit ja puolueen nuori polvi;

e) puolueen toiminta agitation ja propagandan alalla, työ maaseudulla;

f) puolueen toiminta puolueeseen kuuluvien ja puolueeseen kuulumattomien vastuunalaisten työntekijäin luetteloinnin, sijoittelun ja nostamisen alalla;

g) puolueen sisäinen elämä;

h) johtopäätökset.

Selostuksessani minun on nyt esitettävä joukko numeroita, sillä ilman niitä toimintaselostus on epätäydellinen ja epätyydyttävä. Samalla minun on huomautettava, että en luota näiden numeroiden ehdotomaan täsmällisyyteen, sillä tilastot meillä ontuvat sen vuoksi, ettei neuvostomaan kaikilla tilastotyöntekijöillä valitettavasti ole alkeellista ammattikunnan tunnetta.

Tämän välttämättömän huomautuksen jälkeen siirryn numerotietoihin.

1. PUOLUETTA LUOKKAAN YHDISTÄVÄT JOUKKOJÄRJESTÖT

a) **Ammattiliitot.** Viime vuonna oli ammattiliittoihin järjestäytyneitä tilastotietojen mukaan 4.800 tuhatta henkilöä. Tänä vuonna 5 miljoonaa. Kasvu on eittämätön. Jos otetaan 12 tärkeintä tuotannollista

ammattiliittoa sekä lasketaan näillä tuotannon aloilla työskentelevien työläisten lukumäärä ja järjestyneiden lukumäärä, niin järjestäytymisprosentiksi saadaan 92%. Teollisuuden perusalloilla ammatillinen järjestäytyneisyys on 91—92% koko työväenluokasta. Näin on teollisuuden alalla.

Huonommin on asianlaita maataloudessa, jossa on noin 800 tuhatta maataloustyöläistä, ja jos otetaan ne maataloustyöläiset, jotka työskentelevät muualla kuin valtion tuotantolaitoksissa, niin ammatillinen järjestäytyneisyys on 3%.

Mitä tulee kommunistiseen vaikutukseen ammattiliitoissa, niin siitä meillä on numerotietoja ammattiliittojen läänineuvostojen ja ammattiliittojen piirikunta-neuvostojen puheenjohtajista. XII edustajakokouksen aikana oli puheenjohtajina puolueen entisiä maanalaisia jäseniä yli 57%. Tämän edustajakokouksen aikana heitä on ainoastaan 35%. Laskua. Sen sijaan on lisääntynyt niiden prosenttimäärä, jotka ovat liittyneet puolueeseen vuoden 1917 helmikuun jälkeen. Tämä johtuu siitä, että ammattiliittoihin järjestäytyneiden luku on lisääntynyt, puolueen maanalaisen kauden työntekijöitä ei riitä ja kaaderien avuksi on tullut puolueen nuori polvi. Näistä puheenjohtajista oli työläisiä 55%, mutta nyt on 61%. Johtavien elinten yhteiskunnallinen kokoonpano on parantunut.

b) **Osuuskunnat.** Tällä alalla ovat numerotiedot sekavampia kuin millään muulla alalla eivätkä herätä luottamusta. Kulutusosuuskunnissa oli viime vuonna noin 5 miljoonaa jäsentä. Mutta tänä vuonna on noin 7 miljoonaa. Suokoon herra joka päivä uuden vuoden,

mutta minä en usko noihin numeroihin, sillä kulutusosuuskunnat eivät ole vielä siirtyneet täydellisesti vapaaehtoisuuteen, ja noissa numerotiedoissa on epäilemättä kuolleita sieluja. Maatalousosuuskunnissa oli viime vuonna luultavasti 2 miljoonaa jäsentä (vaikka minulla onkin Maatalousosuuskuntien liitolta viime vuonna saadut numerotiedot neljästä miljoonasta jäsenestä), mutta tänä vuonna on 1.500 tuhatta jäsentä. Järjestyneisyyden lasku maatalousosuuskuntien alalla on eittämätön. Kulutusosuuskuntien keskuksessa oli johtavissa elimissä viime vuonna puolueen jäseniä 87%, mutta nyt 86%. Laskua. Läänien liitoissa ja piiriliitoissa oli kommunisteja 68%, mutta nyt 86%. Vaikutus on lisääntynyt. Mutta jos ei aseteta kysymystä „johtavista“ elimistä, vaan todella johtavista vastuunalaisista työntekijöistä, niin yleensä kaikkien vastuunalaisen työntekijäin joukossa osoittautuu kommunisteja olevan kaikkiaan 26%. Tätä numeroa pidän totuudenmukaisempana. Maatalousosuuskunnissa ovat numerot johtavien elinten kokoonpanosta seuraavat: viime vuonna oli 46% ja tänä vuonna on 55%. Ja jos tutkitaan tarkemmin ja otetaan vastuunalaiset johtajat, niin kommunisteja osoittautuu olevan heidän joukossaan vain 13%.

Tuolla tavalla eräät tilastotyöntekijät osaavat meillä koristaa julkisivua, ulkonäköä, ja peittää näkyvistä lahon.

c) Nuorisoliitto. Jäseniä ja kandidaatteja oli viime vuonna 317 tuhatta (vaikka minulla onkin Venäjän Kommunistisen Nuorisoliiton Keskuskomitean jäsenen allekirjoittamat numerotiedot viime vuodelta, jossa mainitaan 400 tuhatta), mutta tänä vuonna on

jäseniä ja kandidaatteja 570 tuhatta. Numeroissa ilmenevästä vissistä sekavuudesta huolimatta tässä on kieltämättä järjestyneisyyden kasvua. Venäjän Kommunistisessa Nuorisoliitossa oli viime vuonna työläisiä 34% ja tänä vuonna 41%; talonpoikia oli viime vuonna 42% ja tänä vuonna 40%. Tehdaskouluissa opiskelevia oli siinä viime vuonna 50 tuhatta ja tänä vuonna 47 tuhatta henkilöä. VKP(b):n jäseniä oli koko Nuorisoliitossa viime vuonna noin 10% ja tänä vuonna 11%. Kasvu on samoin eittämätön.

d) **Työläis- ja talonpoikaisnaisten yhdistykset.** Perusjärjestön tällä alalla muodostavat delegaattikokoukset. Tässä on sekavia numeroita miten paljon hyvänsä, enemmän kuin tarpeeksi, mutta jos tutkitaan asiaa perusteellisemmin, niin osoittautuu, että kaupungeissa oli viime vuonna 37 tuhatta naisdelegaattia ja tänä vuonna 46 tuhatta, siis vähän enemmän kuin viime vuonna. Maaseudulla oli naisdelegaatteja viime vuonna 58 tuhatta ja nyt on 100 tuhatta. Minkälaisen määrän talonpoikais- ja työläisnaisten laajoja joukkoja nämä naisdelegaattit yhdistävät, siitä ei minun onnistunut saada vähänkään tarkkoja numeroita.

Sen kysymyksen erikoisen tärkeyden vuoksi, joka koskee työläis- ja talonpoikaisnaisten saamista mukaan neuvosto- ja puolueutyöhön, lienee paikallaan tarkastella työläis- ja talonpoikaisnaisten osallistumisprosenttia ammattiliittojen elimissä, Neuvostoissa sekä puolueen lääni- ja kihlakuntakomiteoissa. Kyläneuvostoissa oli viime vuonna naisia kaikkiaan noin 1% (hirveän vähän). Tänä vuonna heitä on 2,9% (myös hyvin vähän), mutta on kuitenkin kasvua. Kuntien

toimeenpaneuvissa komiteoissa oli viime vuonna naisia 0,3% ja tänä vuonna 0,5%—kasvu on minimaalinen, josta ei kannata puhuakaan. Kihlakuntien toimeenpaneuvissa komiteoissa oli viime vuonna naisia noin 2% ja tänä vuonna hiukan yli 2% (minä esitän numeroita Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan alueelta, sillä numerotietoja ei ole kaikista tasavalloista). VSFNT:n läänien toimeenpaneuvissa komiteoissa oli viime vuonna naisia yli 2% ja nyt yli 3%. Ammattiliittojen jäsenistä on tänä vuonna naisia 26%; viime vuodelta ei ole tietoja. Tehdas-komiteoiden jäsenistä on naisia 14%. Lääniosastojen jäsenistä on naisia 6%, ammattiliittojen keskuskomiteoiden jäsenistä yli 4%. Puolueessa oli viime vuonna naisia noin 8% ja nyt on noin 9%. Kandidaatteja oli noin 9% ja nyt on noin 11%. Tämä oli kaikki näin ennen Lenin-kutsuntaa. Läänikomiteoissa oli naisia XIII edustajakokouksen aikana 3% ja kihlakuntakomiteoissa noin 6%. Kommunistinaisia oli tärkeimmissä naisyhdistyksissä, delegaattikokouksissa, 10% ja nyt on 8%. Prosenttiluvun väheneminen johtuu puolueettomien naisdelegaattien luvun kasvusta. On myönnettävä, että puolet Neuvostoliittomme väestöstä — naiset — pysyy yhä edelleenkin sivussa, tai miltei sivussa, neuvosto- ja puoluerakennustyön valtatiestä.

e) **Armeija.** Armeijassa, sotakouluissa ja laivastossa on kommunistien kokonaismäärä vähentynyt 61 tuhannesta 52 tuhanteen. Tämä on epäkohta, joka on poistettava. Samaan aikaan on päällikkökuntaan kuuluvien puolueen jäsenten kokonaismäärä lisääntynyt. XII edustajakokouksen aikana oli päällikkökunnassa kommunisteja 13%, nyt 18%. Mielenkiintoinen on

armeijassa palvelevien puolueen jäsenten kokoonpano puoluestaazhin näkökannalta. Armeijan riveissä toimivasta 52 tuhannesta kommunistista on puolueen entisiä maanalaisia jäseniä 0,9% — ei edes yhtä prosenttia; vuoden 1917 helmikuun ja lokakuun välisenä aikana puolueeseen liittyneitä on yli 3%; ennen vuotta 1919 liittyneitä 11%; vuonna 1919 liittyneitä 22%; vuonna 1920 liittyneitä 23%; vuosina 1921—1923 liittyneitä 20%. Tästä näette, että meidän armeijaamme palvelee etupäässä, ellei yksinomaan, puolueen nuori polvi.

f) **Yhteiskunnallisen aloitteellisuuden vapaaehtoiset järjestöt.** Huomiota kiinnittää puoleensa se seikka, että tämän vuoden aikana on syntynyt uusi järjestötyyppi — vapaaehtoiset järjestöt, yhteiskunnallisen aloitteellisuuden järjestöt — erilaiset kulttuuri- ja valistuserhot ja seurat, urheilujärjestöt, avustusyhdistykset, työläis- ja talonpoikaiskirjeenvaihtajien järjestöt y.m. Näiden järjestöjen lukumäärä kasvaa herkeämättä, ja on pantava merkille, että niiden joukossa ei ole ainoastaan neuvostovallalle myötämielisiä järjestöjä, vaan myös sille vihamielisiä järjestöjä. Jos otamme VSFNT:n, niin tuollaisia yhteiskunnallisen aloitteellisuuden järjestöjä voitiin viime vuonna laskea olleen noin 78—80, tänä vuonna yli 300. Jos otetaan VSFNT:n alueella toimiva urheilujärjestö, niin tuossa järjestössä oli viime vuonna jäseniä 126 tuhatta, tänä vuonna 375 tuhatta. Tämän järjestön yhteiskunnallinen kokoonpano on seuraava: työläisiä oli viime vuonna 35%, nyt 42%. Näiden järjestöjen peruskeskuksia ovat tehdaskomiteat ja tehtaiden klubit sekä maaseudulla talonpoikain keskinäisavun komiteat³⁵. Huomiota

kiinnittävät puoleensa työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajain järjestöt, joiden tarkoituksena on olla proletaarisen yleisen mielipiteen ilmaisijana. Työläiskirjeenvaihtajien järjestöön kuuluu 25 tuhatta henkilöä ja maaseutukirjeenvaihtajien järjestöön 5 tuhatta. Kun tarkastellaan noiden järjestöjen läänielimien kokoonpanoa, niin osoittautuu, että viime vuonna oli VSFNT:n alueella niissä kommunisteja 19% ja tänä vuonna yli 29%. Lopuksi ei voida olla mainitsematta uudesta järjestöstä, jonka mielenosoituskulkue oli eilen Leninin mausoleumin edustalla³⁶, pioneerien järjestöstä, johon viime vuoden kesäkuussa kuului tilastojemme mukaan (jotka jonkun verran ontuvat, kuten jo sanoin) 75 tuhatta pioneeria, mutta tämän vuoden huhtikuussa yli 161 tuhatta. Pioneerien joukossa on työläisten lapsia teollisuuslääneissä 71% ja talonpoikain lapsia 7%. Kansallisilla alueilla on tässä järjestössä työläisten lapsia 38%. Talonpoikaislääneissä on työläisten lapsia 36%.

Näin on asiointila joukkojärjestöissä, jotka ympäröivät puoluetta ja yhdistävät sen luokkaan. Pääpiirteissään on puolueen vaikutuksen kasvu noissa järjestöissä eittämätön.

2. VALTIOKONEISTO

a) **Toimitsijain lukumäärä.** Tilastotietojen mukaan oli viime vuonna kansankomissariaattien toimitsijoita, siis valtion budjetilla olevien laitosten toimitsijoita, yli 1.500 tuhatta, tänä vuonna heitä sanotaan jääneen 1.200 tuhatta. Supistus tekee 300 tuhatta. Mutta kun tarkastellaan itsekannattavaisuuden pohjalla toimivia

laitoksia, niin osoittautuu, että tänä vuonna meillä on tällä alalla noin 200 tuhatta toimitsijaa (viime vuodelta ei ole numerotietoja), siis sen, minkä me voitimme valtion budjetilla toimivissa laitoksissa toimitsijain luvun supistumisen mielessä, me olemme huomattavassa määrin hävinneet itsekannattavuuden pohjalla toimivissa laitoksissa. En edes puhukaan siitä, että osa toimitsijoista on siirtynyt paikalliselle budjetille, eikä siis ole joutunut tähän laskelmaan. Toimitsijain lukumäärä on yleensä pysynyt samana, ellei ole lisääntynyt. Jää vielä osuuskuntien toimitsijat, joita oli viime vuonna 103 tuhatta ja nyt on 125 tuhatta — lisääystä; ammattiliittojen toimitsijat, joita oli 28 tuhatta ja nyt on 27 tuhatta, sekä puoluekoneiston toimitsijat, joita oli 26 tuhatta ja nyt on 23 tuhatta. Kaikkiaan 1.575 tuhatta lukuunottamatta paikallisella budjetilla olevia toimitsijoita. Kuten näette, toistaiseksi ei ole vielä syytä puhua saavutuksista toimitsijain vähentämisessä yleensä ja etenkin valtiokoneiston toimitsijain vähentämisessä.

b) **Maan ylimpien elinten puoluekokoonpano.** Kun otetaan ylimpien laitosten jäsenet, kollegioiden jäsenet, pääosastojen johtajat ja heidän apulaisensa (ilman teollisuutta), niin osoittautuu, että vuonna 1923 oli heistä kommunisteja 83% ja tänä vuonna on 86%. Vissiä edistystä on ehdottomasti tapahtunut, kun verrataan tätä siihen tilaan, jossa me olimme pari vuotta sitten. Työläisiä oli noissa johtavissa elimissä viime vuonna 19% ja tänä vuonna on 21%. Tämä on vähän, mutta on kuitenkin edistystä.

c) **Teollisuuselinten puoluekokoonpano.** Mitä tulee teollisuuselimiin, trusteihin, syndikaatteihin ja

suurimpiin tuotantolaitoksiin, niin saamme seuraavan kuvan: Neuvostoliiton trusteissa oli koko koneistossa kommunisteja viime vuonna yli 6%, tänä vuonna yli 10%. Trustien, syndikaattien ja suurimpien tuotantolaitosten johtavissa elimissä oli viime vuonna yli 47%, tänä vuonna yli 52%. Jos otetaan suurimpien tuotantolaitosten johtajat, niin heistä oli viime vuonna kommunisteja 31%, tänä vuonna 61%. VSFNT:n trusteissa oli koko koneistossa 9,5% kommunisteja, tänä vuonna yli 12% (lähes 13%). VSFNT:n trustien johtohenkilöistä oli 37% kommunisteja, nyt 49%. Syndikaateissa oli koko koneistossa kommunisteja viime vuonna 9%, tänä vuonna 10%. Syndikaattien johtohenkilöistä oli kommunisteja 42%, nyt 55%.

Yleensä on sanottava, että talouselimissä, kun otetaan johtava kokoonpano, meillä on kommunisteja noin 48—50%.

d) Kauppa- ja luottolaitosten puoluekokoonpano. Kokonaan toisenlaisen kuvan antavat meidän kauppa- ja luottolaitoksemme, jotka nykyisenä ajankohtana ovat saaneet erittäin suuren merkityksen koko taloudeksamme. Ottakaamme esimerkiksi Sisämaankaupan kansankomissariaatti, jolla on erittäin tärkeä merkitys koko meidän kehityksessämme. Viime reformiin asti sen keskusvirastossa, johtavassa kokoonpanossa, oli kommunisteja kaikkiaan vain 4%. Kun otetaan Ulkomaankaupan kansankomissariaatin tärkein elin, Valtion Kauppahallinto (Gostorg), niin osoittautuu, että meillä on siinä vastuunalaisista työntekijöistä kommunisteja kaikkiaan 19% ja minkälaisia kommunisteja he ovat, te voitte päätellä sen perusteella, että Valtion Kauppahallinnon keskusvirastossa puhdistettiin kommu-

nistit 100-prosenttisesti. (Naurua.) Toinen tärkeä elin, jolla on vakava merkitys koko taloudessa — Viljatuotehallinto — antaa seuraavan kuvan. Viljatuotehallinnon 58 konttorissa, kun ei oteta lukuun keskusviraston koneistoa, valtuutettuja ja sijaisia, lasketaan olevan kaikkiaan 9.900 työntekijää. Heistä on kommunisteja 5,9%, Venäjän Kommunistisen Nuorisoliiton jäseniä 0,7% ja loput ovat puolueettomia. Elimissä, jotka ovat kaikkein lähimmässä kosketuksessa talonpoikaistoon, viljan vastaanotto- asemilla, kaikenlaisilla apuasemilla ja asiamiesten joukossa on kommunisteja kaikkiaan 17%. Viljatuotehallinnon keskusvirastossa on vastuunalaisia työntekijöitä 137 henkilöä, joista VKP(b):n jäseniä 13 henkilöä eli 9%. On huomautettava, että Viljatuotehallinnossa käytetään puolueen jäseniä tavattoman epätarkoituksenmukaisesti — ainoastaan 20% heistä on vastuunalaisessa työssä, loput 80% ovat alempia toimitsijoita. Paremmin eivät asiat ole sellaisessakaan luottolaitoksessa kuin Valtionpankissa. Tämä on erittäin tärkeä luottolaitos, jolla on tärkeä merkitys koko meidän taloudellisessa elämässämme. Te tiedätte luoton voiman — se on sellainen voima, jonka avulla voidaan köyhdyttää tai nostaa jaloilleen mikä väestökerros tahansa, kun vain pannaan liikkeelle niinsanottu halpa luotto. Ja tämän Valtionpankin koko koneistosta on kommunisteja kaikkiaan 7%, ja johtohenkilöistä ainoastaan 12%, vaikka Valtionpankki ratkaisee useiden tuotantolaitosten ja hyvin monien talouslaitosten kohtalon.

e) **Neuvostojen puoluekokoonpano.** Tiedot ovat VSFNT:n alueelta. Kyläneuvostoissa meillä oli viime

vuonna kommunisteja noin 6%, nyt on yli 7%. Kuntien toimeenpaneivissa komiteoissa oli kommunisteja yli 39%, nyt on 48%. Kihlakuntien toimeenpaneivissa komiteoissa oli yli 80%, nyt on yli 87%. Kihlakunta-kaupunkien kaupunkineuvostoissa oli 61%, nyt on vähemmän — 58%. Läänien toimeenpaneivissa komiteoissa oli 90%, nyt on 89%. Läänikaupunkien kaupunkineuvostoissa oli 78%, nyt on 71%. Näissä kolmessa viimeksessä neuvostossa — kihlakunta-kaupunkien kaupunkineuvostoissa, läänien toimeenpaneivissa komiteoissa ja läänikaupunkien kaupunkineuvostoissa — on puolueettomien vaikutus vähäistä, mutta se kasvaa kuitenkin. Mitä tulee läänien toimeenpaneivien komiteoiden täysistuntoihin, niin tiedot niistä ovat 69 läänistä ja ne koskevat 2.623 työntekijää. Ja mitä havaitaan? Läänien toimeenpaneivien komiteoiden täysistuntojen jäsenistä meillä on puolueettomia noin 11%. Korkein puolueettomien prosenttimäärä on Siperiassa ja Kauko-Idän alueella, jossa se tekee 20%. Mitä tulee kansallisiin tasavaltoihin, niin niissä on puolueettomia 7%. Tämä on pienin puolueettomien prosenttiluku läänien toimeenpaneivissa komiteoissa. Ja näin on asia kansallisissa tasavalloissa, joissa puolueen jäseniä on yleensä vähän!

3. PUOLUEEN KOKOONPANO. LENIN-KUTSUNTA

a) Jäsenmäärä. XII edustajakokouksen aikana laskettiin meillä olleen puolueen jäseniä ja kandidaatteja yli 485 tuhatta. Nykyään lasketaan olevan 472 tuhatta ilman Lenin-kutsuntaa. Lenin-kutsunta mukaan laskettuna, kun otetaan tiedot toukokuun 1 päivästä (ennen

tuota päivää hyväksyttiin puolueeseen 128 tuhatta), arvioidaan jäsenmäärämme 600 tuhanneksi henkilöksi. Kun otetaan huomioon, että parin viikon kuluttua Lenin-kutsunta tulee tekemään vähintään 200 tuhatta, niin puolueen jäsenmäärä voidaan määritellä 670—680 tuhanneksi henkilöksi.

b) **Puolueen yhteiskunnallinen kokoonpano.** Työläisiä oli viime vuonna 44,9%, tänä vuonna ilman Lenin-kutsuntaa 45,75% — kasvu 0,8%. Talonpoikia oli 25,7%, nyt 24,6%, siis vähentynyt 1,1 prosentilla. Toimitsijoita ja muita oli yli 29%, nyt on jonkun verran enemmän yli 29%, siis hiukan lisääntynyt. Kun tarkastetaan yhteiskunnallista kokoonpanoa Lenin-kutsunta mukaan laskettuna toukokuun 1 päivästä, niin VKP(b):n jäsenistä ja kandidaateista osoittautuu olevan työläisiä 55,4%, talonpoikia 23%, toimitsijoita ja muita 21,6%.

c) **Kokoonpano puoluestaazhin kannalta.** Ennen vuotta 1905 puolueeseen liittyneitä oli viime vuonna 0,7%, nyt on 0,6%. Vuodesta 1905 vuoteen 1916 puolueeseen liittyneitä oli 2%, nyt on 2%. Vuonna 1917 puolueeseen liittyneitä oli yli 9%, nyt on hiukan vähemmän kuin 9%. Vuonna 1918 puolueeseen liittyneitä oli 16,5%, nyt on 15,7%. Vuonna 1920 liittyneitä oli 31,5%, nyt on 30,4%. Vuonna 1921 liittyneitä oli 10,5%, nyt on 10,1%. Vuonna 1922 liittyneistä ei ole numerotietoja viime vuodelta, nyt heitä on 3,2%. Vuonna 1923 liittyneitä on 2,3%. Tässä kaikessa ei ole huomioitu Lenin-kutsuntaa.

d) **Puolueen kokoonpano kansallisuuden ja sukupuolen mukaan.** XIII edustajakokouksen aikana puolueessa oli isovenäläisiä 72% ja Lenin-kutsunnan

jälkeen tuo prosenttiluku tulee ilmeisesti lisääntymään. Toisen ryhmän muodostavat ukrainalaiset — 5,88%. Kolmannen ryhmän juutalaiset — 5,2%. Edelleen seuraavat turkkilais-tataarilaiset kansallisuudet — yli 4% ja niiden jälkeen muut kansallisuudet, sellaiset kuin latvialaiset, gruusialaiset, armenialaiset y.m. Naisia oli puolueen jäsenistä XII edustajakokouksen aikana 7,8%, nyt on 8,8%. Kandidaateista oli naisia 9%, nyt on 10,5%. Lenin-kutsunnassa on hyväksytty naisia 13% hyväksytyjen kokonaisluvusta, mikä tulee jonkun verran lisäämään yllämainittua naisten prosenttilukua.

Ja lopuksi, työpenkin ääressä työskenteleviä kommunisteja (jäseniä ja kandidaatteja) oli vuoden 1923 joulukuun 1 päivänä 17% ja Lenin-kutsunta mukaan laskettuna, kun hyväksytyjen luvuksi lasketaan 128 tuhatta, 35,3%.

e) **Työväenluokan puoluejärjestyneisyys.** Kun otetaan huomioon puolueemme koko työläisosa, siis sekä se lukumäärä, joka on olemassa toukokuun 1 päivänä, että se lukumäärä, joka meillä tulee olemaan parin viikon kuluttua, jolloin Lenin-kutsunta pääsee 200 tuhanteen (ja ehkä ylittääkin sen), niin puolueemme työläisosan kokonaismäärä tulee olemaan 410 tuhatta kokonaissummasta, joka on 672 tuhatta. Tämä muodostaa 10% Neuvostoliiton koko teollisuus- ja maa-seutuproletariaattiin verrattuna, joka lasketaan 4.100 tuhanneksi.

Me olemme saaneet aikaan sen, että jokaista sataa työläistä kohti on 10 puolueeseen järjestynyttä työläistä.

4. PUOLUEEN JOHTAVIEN ELINTEN KOKOONPANO. KAADERIT JA NUORI POLVI

a) **Paikallisten elinten kokoonpano.** Otan tarkasteltavaksi läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden täysistunnot 45 järjestössä. Entiset maanalaiset muodostavat läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden täysistunnoissa yli 32% ja loput 67% ovat myöhemmin puolueeseen liittyneitä: vuonna 1917 liittyneitä on 23%, vuosina 1918—1919 liittyneitä 33% ja vuonna 1920 liittyneitä 9%. Johtavissa paikallisissa elimissä, niin läänikomiteoissa kuin aluekomiteoissakin, ovat vallitsevina Lokakuun jälkeen puolueeseen liittyneet eivätkä entiset maanalaiset puolueen jäsenet. Kun tarkastellaan läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden puhemiehistöjä niissä 52 järjestössä, joista meillä on tiedot puoluestaazhista, niin ennen vallankumousta puolueeseen liittyneitä on 49%, vuoden 1917 helmikuun jälkeen liittyneitä 19%, vuosina 1918—1919 liittyneitä 26% ja muita 6%. Tässä meillä on sittenkin enemmän sellaisia puolueen jäseniä, jotka ovat liittyneet puolueeseemme helmikuun jälkeen. Läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden organisatio-osastojen johtajista oli ennen helmikuun vallankumousta puolueeseen liittyneitä XII edustajakokouksen aikana 27,4% ja XIII edustajakokouksen aikana 30%; agitatio- ja propagandaosastojen johtajista oli entisiä maanalaisia puolueen jäseniä XII edustajakokouksen aikana 31%, nyt 23%. Mitä tulee läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden sihteereihin, niin meillä havaitaan päinvastainen suunta. XII edustajakokouksen aikana oli läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden sihteereistä ennen helmikuun

vallankumousta puolueeseen liittyneitä 62,5%, mutta tämän edustajakokouksen aikana heitä on 71%.

Tehtävä on selvä—on pienennettävä läänikomiteoiden sihteereiltä vaadittavaa puolueestaazhia.

Kihlakuntakomiteoiden täysistuntojen kokoonpano 67 kihlakunnassa on seuraava: entisiä maanalaisia puolueen jäseniä on 12%; vuonna 1917 liittyneitä 22% ja vuosina 1918—1919 liittyneitä 43%. 248 kihlakunnasta saatujen tietojen mukaan on kihlakuntakomiteoiden sihteereistä tämän XIII edustajakokouksen aikana: entisiä maanalaisia puolueen jäseniä 25%; vuonna 1917 ennen Lokakuuta liittyneitä 27%; ennen vuotta 1919 liittyneitä 37%. Solujen sihteereistä 28 läänissä (tiedot ovat 6.541 sihteeristä): entisiä maanalaisia puolueen jäseniä kaikkiaan yli 3%; perusluku — 55% — lankeaa sen ryhmän osalle, joka on liittynyt puolueeseen Lokakuun jälkeen vuosina 1917 — 1918.

Yhteiskunnallinen kokoonpano. Tänä vuonna 45 järjestössä oli läänikomiteoissa ja aluekomiteoissa työläisiä 48%. 52 järjestössä oli työläisiä läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden puhemiehistöissä 41%. Läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden sihteereistä oli XII edustajakokouksen aikana työläisiä 44,6% ja XIII edustajakokouksen aikana 48,6%. Kihlakuntakomiteoiden täysistunnoissa (67 kihlakunnassa) oli työläisiä 63,4%. Kihlakuntakomiteoiden sihteereistä (248 kihlakunnassa) oli työläisiä 50%.

Kaikki nämä tiedot ovat läänien ja kihlakuntien viime puoluekonferensseja edeltäneeltä kaudelta.

Mutta minä olen saanut eräitä tietoja viime konferenssien tuloksista aivan puolueen edustajakokouksen

edellä. Nämä tiedot, jotka koskevat 11 lääniä ja 16 aluetta, osoittavat, että entisten maanalaisten puolueen jäsenten lukumäärä on läänikomiteoiden ja aluekomiteoiden täysistunnoissa vähentynyt 27 prosenttiin ja työläisten lukumäärä lisääntynyt 53 prosenttiin.

Tässä on meillä selvästi havaittavissa kaksi suuntaa: toisaalta nuoren polven vetäminen kaadereihin ja kaaderien lisääntyminen ja toisaalta puoluejärjestöjen yhteiskunnallisen kokoonpanon paraneminen.

b) **Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean kokoonpano.** Kun otetaan tarkasteltaviksi Keskuskomitean varajäsenet ja jäsenet, kaikkiaan 56 henkilöä, niin heistä on työläisiä 44,6%, talonpoikia ja intelligenttejä 55,3%. On siis laajennettava Keskuskomiteaa lisäämällä sen työläiskokoonpanoa. Keskuskontrollikomitean jäsenistä ja varajäsenistä on työläisiä 48%, talonpoikia ja intelligenttejä 52%. Tästä seuraa sama johtopäätös. Puoluestaazhin mukaan on Keskuskomitean jäsenistä ja varajäsenistä entisiä maanalaisia 96%. He ovat kaikki liittyneet puolueeseen ennen helmikuuta. Keskuskomitean 56 jäsenestä ja varajäsenestä on kaikkiaan vain 2 sellaista, jotka ovat liittyneet puolueeseen myöhemmin, ja he muodostavat 4%. Samoin on asian laita myös Keskuskontrollikomiteassa. 60 henkilöstä on 57 entistä maanalaista ja 3 (se muodostaa 5%) sellaista, jotka ovat liittyneet puolueeseen helmikuun vallankumouksen jälkeen. On siis lisättävä nuorta väkeä.

c) **Tämän edustajakokouksen kokoonpano.** Kaikkiaan on luetteloitu 742 edustajaa. Heistä on työläisiä 63,2% ja entisiä maanalaisia 48,4%. Loput ovat enemmän tai vähemmän nuorta väkeä.

5. PUOLUEEN TYÖ AGITATION JA PROPAGANDAN ALALLA

a) **Kommunistinen valistustyö.** Silmäänpistävää on poliittisesti valistumattomien suuri prosenttimäärä puolueessa: eräissä lääneissä se nousee 70%:iin. Eräissä keski-Venäjän lääneissä (tarkastettu 60 tuhatta henkilöä) on poliittisesti valistumattomia keskimäärin 57%; viime vuonna oli noin 60%. Tämä on eräs pääpuute työssämme. Ilmeistä on, että työ ei käy siinä määrin syvyysuuntaan kuin laajuuteen. Neuvosto- ja puoluekoulujen, oikeastaan niiden oppilaiden, lukumäärä on jonkun verran pienentynyt sen johdosta, että osa neuvosto- ja puoluekouluja on siirtynyt paikalliselle budjetille. Kommunististen yliopistojen ylioppilaiden määrä on lisääntynyt viime vuoteen verrattuna. Heidän lukumääräänsä täytyy kuitenkin jonkun verran pienentää, jotta voitaisiin käytettävissä olevien varojen mukaisesti parantaa heidän aineellista asemaansa ja panna suurempi paino kommunistisen valistuksen syventämiseen. Erikoisesti täytyy tähdentää leninismien propagandaa, jolla on ratkaiseva merkitys kommunistisessa valistustyössä.

b) **Lehdistö.** Sanomalehtiä meillä oli viime vuonna 560, tänä vuonna niitä on vähemmän — 495, mutta painosmäärä on kohonnut 1½ miljoonasta 2½ miljoonaan. Mielenkiintoista on ei-venäjänkielisten lehtien lukumäärän kasvu. Meillä on jopa sellaisiakin tasavaltaja, joissa ei ilmesty ainoatakaan venäjänkielistä lehteä, esimerkiksi Armenia, jossa kaikki lehdet 100 prosenttisesti ilmestyvät armenian kielellä. Gruusiassa 91% lehdistä ilmestyy gruusian kielellä. Bielo-Venäjällä 88% lehdistä ilmestyy ei-venäjän kielellä. Kan-

sallisten lehtien lukumäärän kasvua havaitaan kirjaimellisesti kaikilla kansallisilla alueilla ja tasavalloissa. Tulee kiinnittää huomiota lehdistömme toimittajakunnan kokoonpanoon. On tarkastettu 287 lehteä, ja osoitetaan, että näissä lehdissä on kaikkiaan 10% sellaisia toimittajia, jotka ovat liittyneet puolueeseen ennen helmikuun vallankumousta. Eniten on sellaisia, jotka ovat liittyneet puolueeseen vuosina 1918—1919. Tämä on epäkohta, joka pitäisi poistaa lähettämällä nuorten sanomalehtimiesten avuksi vanhoja ja kokeneempia.

c) **Työ talonpoikain keskuudessa.** Tällä alalla on kokonainen joukko puutteellisuuksia. Neuvostot ovat kylissä ja kunnissa vielä toistaiseksi verokoneiston elimiä. Talonpojat pitävät niitä ennen kaikkea veronkantajaeliminä. Maaseutua tuntevien työntekijäin yhteisten lausuntojen mukaan on paikallisten elinten työ kylissä seuraavanlaista: meidän politiikkamme on oikea, mutta sitä toteutetaan paikkakunnilla väärin. Kylien ja kuntien neuvostoelinten kokoonpanon suhteen on hyvin paljon toivomisen varaa. Työhön tekee huonon vaikutuksen se, että maaseutusolujen jäsenistö on hallinnollisia työntekijöitä. Vieläkin huonommin vaikuttaa se, että maaseutua lähellä olevat työntekijät eivät tunne neuvostolakeja eivätkä osaa selittää näitä lakeja maaseudun köyhälistölle, eivät osaa puolustaa neuvostolakien pohjalla köyhälistön ja keskitalonpoikain etuja kulakin puristusta vastaan niiden huojennusten pohjalla, joita neuvostolait myöntävät köyhälistölle. Sitten vielä yleinen virhe: väkemme tahtoo lähestyä talonpoikaa sanallisen agitation näkökannalta eikä ymmärrä sitä, että talonpoika ei tarvitse sanallista, vaan havainnollista agitatiota, sellaista

agitatiota, josta on välitöntä hyötyä. Osuustoimintaan liittyminen, köyhälistölle myönnettyjen huojennusten käyttäminen, maatalousluotto, talonpoikaiskomiteain järjestämä keskinäisapu — ennen kaikkea nämä kysymykset voivat kiinnostaa talonpoikaa.

6. PUOLUEEN TOIMINTA TYÖNTEKIJÖIDEN LUETTELOINNIN, SIOITTELUN JA TOIMIPAIKOILLE NOSTAMISEN ALALLA

a) Luettelointi ja sijoittelu. Viime vuonna luettelointiin noin 5 tuhatta vastuunalaista työntekijää ja tänä vuonna meillä on luetteloitu erilaisia vastuunalaisia työntekijöitä noin 15 tuhatta. Varmaa on, että luettelointityömme paranee. Numerotiedot puhuvat siitä, että viime vuonna sijoitettiin 10 tuhatta erilaista työntekijää, joista vastuunalaisia työntekijöitä yli 4 tuhatta. Tänä vuonna on sijoitettu 6 tuhatta, joista vastuunalaisia 4 tuhatta. Puolueen perustyö sijoittelun alalla on tapahtunut siten, että työntekijöitä on annettu ennen kaikkea puolueelle, sitten Korkeimman Kansantalouseläinvalvoston elimille ja lopuksi Finanssiasian kansankomissariaatin elimille, etupäässä sen verokoneistolle. Kaikille muille toiminnan aloille on lähetytty kommunisteja vähemmässä määrin. Se on suuri virhe meidän työssämme. Samaan aikaan kun taloudellisen elämän painopiste on siirtynyt kaupankäyntiin, me emme ole olleet kyllin aloittekykyisiä ja päättäväisiä ryhtyäksemme lähettämään mahdollisimman paljon aktiivisimpia työntekijöitä kauppa- ja luottolaitoksiin sekä niiden edustuslaitoksiin paikkakunnilla ja ulkomailla. Tarkoitin etenkin sellaisia elimiä kuin Valtion Kauppahallintoa ja Viljatuotehallintoa.

7. PUOLUEEN SISÄINEN ELÄMÄ

En ryhdy luettelemaan, paljonko kysymyksiä on käsitelty Keskuskomiteassa ja sen elimissä ja minkä laatuista kysymyksiä ne ovat olleet — sillä ei ole ratkaisevaa merkitystä ja siitä onkin jo sanottu teille jaetussa kirjallisessa selostuksessa. Haluaisin vain kiinnittää huomiota seuraaviin seikkoihin.

Ensinnäkin, meidän järjestöjemme sisäinen elämä on epäilemättä parantunut. Muodostuu sellainen vaikutelma, että järjestöt ovat seestyneet, riittäisyyksiä on vähän ja toimelias työ on käynnissä. Poikkeuksia on reunamaissa, joissa sellaisten vanhojen työntekijäin ohella, jotka eivät ole kovinkaan vankkoja kommunistissa, kasvaa nuorten marxilaisten työntekijäin kaadereita, jotka ovat käyneet Sverdlovin yliopiston ja muita oppilaitoksia ja jotka ovat vahvoja puoluetöinnässä mutta hirvittävän heikkoja neuvostotyössä. Näistä reunamaissa syntyneistä selkkauksista nuorten ja vanhojen työntekijäin välillä ei vielä piankaan saada tehdyksi loppua. Tässä mielessä reunamaat tekevät poikkeuksen. Mitä tulee keskus-Venäjän läänien suurimpaan osaan, niin voidaan katsoa, että siellä ovat järjestöt seestyneet ja toimelias työ on alkanut edistyä. Kaikkein riittäisin tasavalta—Gruusia, josta me puhuimme niin paljon viime edustajakokouksessa, on nyt tullut sopuisammaksi puoluetönn mielessä. Parhaimmat miehet entisistä ukлонisteista, sellaiset kuin Filipp Maharadze ja Okudzhava, ovat tehneet lopullisen pesäeron äärimmäisistä ukлонisteista ja ilmoittaneet olevansa valmiit työskentelemään sovussa.

Toiseksi, puolueen läänikomiteoissa ja varsinkin Keskuskomiteassa on tämän vuoden kuluessa tapahtunut toiminnan painopisteen siirtyminen byroista tai puhemiehistöistä täysistuntoihin. Aikaisemmin Keskuskomitean täysistunnot uskoivat niiden ratkaistavaksi kuuluvat peruskysymykset Poliittisen byroon ratkaistavaksi. Nykyään ei enää sellaista ole. Poliitikamme ja taloutemme peruskysymykset ratkaisee nykyään täysistunto. Katsokaa täysistuntojemme työjärjestystä ja kaikille läänikomiteoille lähetettäviä pikakirjoituspöytäkirjoja, niin te huomaatte, että työn painopiste on siirtynyt Poliittiselta byroolta ja Organisiatiobyroolta täysistunnolle. Tämä on erittäin tärkeätä siksi, että täysistuntoon meillä kokoontuu 100—120 henkilöä (Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean jäsenet ja varajäsenet), ja kun työn painopiste on siirtynyt täysistunnolle, niin täysistunnosta on tullut suurenmoinen koulu, jossa kasvatetaan työväenluokan johtavia toimihenkilöitä, työväenluokan poliittisia johtajia. Meidän nähtemme varttuvat ja kehkeytyvät uudet ihmiset, työväenluokan tulevat johtajat — siinä on laajennettujen täysistuntojemme tavattoman tärkeä merkitys.

On kuvaavaa, että sama suunta havaitaan myös paikkakunnilla. Tärkeimmät kysymykset siirtyvät läänikomiteoiden byroista täysistuntoihin, täysistuntoja laajennetaan, niiden istuntoajat käyvät pitemmiksi, niihin otetaan mukaan läänin kaikki parhaat työntekijät ja siten läänikomiteoiden täysistunnot muodostuvat paikallisten ja alueen johtohenkilöiden kouluksi. On saatava aikaan se, että tästä suunnasta paikkakunnilla, lääneissä ja kihlakunnissa tulisi tosi.

Kolmanneksi, puolueemme sisäinen elämä on ollut tämän vuoden aikana ennenkuulumattoman voimape-
räistä, voidaan sanoa, että se on ollut käynnissä täy-
dellä voimalla. Me, bolshevikit, olemme tottuneet
panemaan toimeen suuria asioita ja pannessamme
täytäntöön mitä suurimpia asioita me emme useinkaan
huomaa sitä. Sellaiset tosiasiat kuin väittely ja Lenin-
kutsunta ovat mitä suurimpia tapahtumia maassa ja
puolueessa — sitä ei tarvitse edes todistella — eivätkä
ne ole tietenkään voineet olla vilkastuttamatta puo-
lueen sisäistä elämää.

Mistä nämä kaksi tosiasiaa puhuvat? Siitä, että
käytyään läpi väittelyn meidän puolueemme on vankka
kuin kallio. Siitä, että meidän puolueemme, joka on
ottanut riveihinsä 200 tuhatta uutta jäsentä koko
työväenluokan tahdon ja hyväksymisen perusteella, on
itse asiassa valinnallinen puolue, työväenluokan valin-
nallinen elin.

8. JOHTOPÄÄTÖKSET

1. Puoluettamme ympäröivistä joukkojärjestöistä
ovat osuuskunnat sekä työläis- ja talonpoikaisnaisten
yhdistykset sellaisia, joihin on kiinnitettävä erikoista
huomiota. Otan nämä järjestöt erikseen sen vuoksi,
että ne ovat tällä hetkellä uhatuimpia.

a) Epäilemätöntä on, että kulutusosuuskuntien
koneisto, jonka tehtävänä on yhdistää valtion teolli-
suus talonpoikaistalouden kanssa, ei ole ollut tehtä-
vänsä tasalla. Siitä puhuu se eittämätön tosiasia, että
kulutusosuuskuntien talonpoikaisosa muodostaa
ainoastaan $\frac{1}{3}$ jäsenten kokonaisluvusta. On päästävä
siihen, että talonpojat ottaisivat kulutusosuuskunnissa

heille kuuluvan aseman. Kommunistien on siirrettävä toiminnan painopiste lääneistä kihlakuntiin ja piireihin voidakseen järjestää yhteydet talonpoikaisjoukkoihin ja tehdäkseen siten kulutusosuuskunnista yhdistävän renkaan teollisuuden ja talonpoikaistalouden välille.

b) Paremmin eivät ole asiat maatalousosuuskunnissakaan. Sekavuus numerotiedoissa ja jäsenmäärän vähentyminen vuoden aikana ovat sellaisia seikkoja, joiden ajattelemiseen on syvennyttävä. Siellä, samoin kuin kulutusosuuskunnissakin, kommunistien on siirrettävä painopiste kihlakuntiin ja piireihin, lähemmäksi talonpoikaisjoukkoja, asettaen tehtäväkseen saada aikaan sen, etteivät Maatalousosuuskuntien liiton elimet paikkakunnilla olisi kulakkien harjoittaman sorron verhona. Mutta se ei vielä riitä. On lujitettava kommunistisilla voimilla Maatalousosuuskuntien liiton johtavia elimiä, joissa työ on viime aikoina alkanut ontua pahasti.

c) Huonommin on asianlaita naisten keskuudessa harjoitettavan työn alalla. Työläis- ja talonpoikaisnaisten delegaattikokoukset tosin kasvavat ja laajenevat, mutta sitä, minkä naisliikkeen työntekijät ovat ehtineet saada aikaan agitation alalla, ei ole vielä lähemmään riittävästi varmistettu organisatiosuhteessa, ei edes sadannetta osaa välttämättömästä vähimmäismäärästä. Työläis- ja talonpoikaisnaisten osallistumisprosentti Neuvostoihin, ammattiliittoihin ja puolueeseen on siitä selvänä osoituksena. Puolueen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin tämän epäkohdan poistamiseksi lähitulevaisuudessa. Ei voida sietää sellaista tilannetta, jolloin puolet Neuvostoliiton väestöstä on vielä sivussa neuvosto- ja puoluekehityksen valtatiestä.

b) Erikoista huomiota kiinnittävät puoleensa yhteiskunnallisen aloitteellisuuden vapaaehtoiset järjestöt, varsinkin työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajien järjestöt. Työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajien järjestöillä on suuri tulevaisuus. Määrättyjen kehitysehtojen valitessa nämä järjestöt voivat olla proletaarisen yleisen mielipiteen mitä voimakkaimpina ilmaisijoina ja sen tahdon mahtavina välittäjinä. Te tiedätte proletaarisen yleisen mielipiteen voiman neuvostoyhteiskuntamme puutteellisuuksien paljastamisessa ja korjaamisessa — se on paljon vakavampi kuin hallinnollisen painostuksen voima. Juuri sen vuoksi puolueen on annettava mahdollisimman suurta apua näille järjestöille.

2. Valtiokoneiston tila kiinnittää puoleensa erikoista huomiota. Sitä seikkaa, että tällä alalla on tilanne epätydyttävä, tuskin voidaan epäillä.

a) Leninin ohjeet valtiokoneiston supistamisesta ja yksinkertaistamisesta on täytetty vain osaksi, kaikkein pienimmässä määrässä. Kansankomissariaattien koneistojen supistamista 2—3 sadalla tuhannella toimitsijalla, silloin kun aivan vierellä on syntynyt uusia koneistoja — trusteja, syndikaatteja y.m., — ei oikeastaan voida nimittää enempää koneiston supistukseksi kuin yksinkertaistamiseksikaan. Puolueen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta Leninin ohjeet tällä alalla pannaan rautaisella kädellä täytäntöön.

b) Esitin teille numerotietoja, jotka puhuvat puolueettomien äärimmäisen vähäisestä osallistumisprosentista Neuvostoihimme. Toverit, näin ei voi enää jatkua ja näin on mahdotonta rakentaa edelleen uutta valtiota. Vakava rakennustyö on mahdotonta, ellei

kiinnitetä erikoista huomiota puolueettomien saamiseen mukaan neuvostotyöhön läänissä ja kihlakunnassa. Tässä voitaisiin viitoittaa erilaisia teitä. Erääksi tarkoituksenmukaiseksi tieksi voitaisiin hyväksyä seuraava: läänien ja kihlakuntien Neuvostojen osastojen yhteyteen muodostetaan jaostot, tai, mikä olisi vielä paremmin, säännöllisesti kokoontuvat asioita käsittelevät neuvottelukokoukset puolueettomia varten — kaupungeissa työläisistä ja kihlakunnissa talonpojista — siinä tarkoituksessa, että saataisiin puolueettomat mukaan asioita koskevaan työhön eri hallintoaloilla ja sitten asioita koskevaan työhön saaduista puolueettomista työläisistä ja talonpojista valikoitaisiin parhaat ja kyvykkäimmät valtiolliseen työhön. Ilman tällaista kaupunki- ja kihlakuntaneuvostojen perustan laajentamista, neuvostotyön perustan laajentamista, ilman puolueettomien mukaan saamista Neuvostot voivat menettää paljon voimastaan ja vaikutusvallastaan.

c) Meidän puolueessamme on olemassa sellainen mielipide, että muka oikeata puolueetyötä on toiminta läänikomiteoissa, aluekomiteoissa, kihlakuntakomiteoissa ja soluissa. Mitä tulee kaikkiin muihin toiminnan muotoihin, niin ne eivät muka ole varsinaista puolueetyötä. Useinkin pilkataan henkilöitä, jotka toimivat trusteissa ja syndikaateissa: „ovat muka irtaantuneet puolueesta“. (Äänisalista: „Heidät puhdistetaan“.) Eräitä tovereita on puhdistettava sekä talouselimissä että puoluejärjestöissä. Mutta minä en tarkoita poikkeustapausta, vaan joukkoluontoista tapausta. Meillä jaetaan puolueetyö tavallisesti kahteen ryhmään: korkeampaan ryhmään, joka on varsinaista puolueetyötä läänikomiteoissa, aluekomiteoissa, soluissa

ja Keskuskomiteassa, sekä alempaan ryhmään, jota nimitetään puoluettyöksi lainausmerkeissä—se on työtä kaikissa neuvostoelimissä, varsinkin kauppaelimissä. Toverit! Sellainen suhtautuminen talousmiehiin on syvästi leninisin vastaista. Jokainen kaikkein vähäpätöisimmässäkkin myymälässä, kaikkein vähäpätöisimmässäkkin kauppalaitoksessa toimiva talousmies, jos hän rakentaa ja vie asiaa eteenpäin, on todellinen puoluettyöntekijä, joka ansaitsee puolueen täydellisen kannatuksen. Meidän rakennustyötämme ei voida viedä askeltakaan eteenpäin tuollaisen herrasmaisen, intelligenttimäisen kaupankäyntiin suhtautumisen vallitessa. Äskettäin pidin Sverdlovin yliopistossa luennon, jossa puhuin siitä, että meidän on ehkä siirrettävä kymmenisen tuhatta kommunistia puolue- tai teollisuustyön alalta kauppatyön alalle. He purskahtivat nauramaan. Eivät halua käydä kauppaa! Kuitenkin on selvää, että kaikki meidän puheemme sosialistisesta rakennustyöstä ovat vaarassa muodostua tyhjäänpäiväiseksi laverteluksi, ellemmme saa juuritiksi puolueesta herraskais-intelligenttimäisiä ennakkoluuloja kaupankäyntiin nähden ja ellemmme me, kommunistit, opi hallitsemaan kaikkia kaupan aloja.

d) Toverit, minkäänlainen rakennustyö, minkäänlainen valtiollinen toiminta, minkäänlainen suunnitelmallinen työ ei ole ajateltavissa ilman oikeata **luettelointia**. Ja luettelointi on mahdoton ilman tilastotietoja. Luettelointi ilman tilastotietoja ei pääse askeltakaan eteenpäin. Äskettäin pidetyssä konferenssissa Rykov sanoi, että sotakommunismien kaudella hänellä oli Korkeimmassa Kansantalouselneuvostossa tilastotyöntekijä, joka tänään antoi yhdenlaiset numerotiedot

jostain kysymyksestä, mutta huomenna toisenlaiset numerotiedot samasta kysymyksestä. Valitettavasti tuollaisista tilastotyöntekijöistä ei meillä ole vielä päästy. Tilastotyö on sellaista, että kokonaisuuden muodostavat eri alat ovat kiinteästi toisiinsa yhdistettyjä renkaita, ja jos jokin rengas on tärveltynyt, niin koko työ on vaarassa tulla tärvellyksi. Porvarillisessa valtiossa on tilastotyöntekijällä vissi vähimmäismäärä ammattikunniantuntoa. Hän ei voi valehdella. Hänen poliittinen vakaumuksensa ja suuntansa voi olla mikä hyvänsä, mutta mitä tulee tosiasioihin, numerotietoihin, niin hän antaa vaikka oikean kätensä, mutta ei sano valetta. Kunpa meillä olisi enemmän sellaisia porvarillisia tilastotyöntekijöitä, ihmisiä, jotka kunnioittavat itseään ja joilla on vissi vähimmäismäärä ammattikunniantuntoa! Ellei meillä saada tilastotyötä tälle kannalle, niin rakennustyö ei edisty meillä askeltakaan.

Samaa on sanottava **tilivelvollisuudesta**. Minkäänlainen taloustyö ei voi edistyä ilman tilivelvollisuutta. Mutta valitettavasti meidän kirjanpitäjillämme ei aina ole tavallisen porvarillisen rehellisen kirjanpitäjän alkeellisia ominaisuuksia. Minä kumarran eräille heistä, heidän joukossaan on rehellisiä ja uskollisia työntekijöitä, mutta tosiasia on, että on kehojakin, jotka voivat sepittää minkälaisen tiliselostuksen hyvänsä, ja he ovat vaarallisempia kuin vastavallankumoukselliset. Näitä epäkohtia voittamatta, niitä poistamatta, me emme voi viedä eteenpäin enempää maan taloutta kuin sen kauppaakaan.

e) Työläisten ja kommunistien prosenttimäärä eräiden valtionlaitosten johtavissa elimissä on yhä

vieläkin äärimmäisen vähäinen ja riittämätön. Tämä puutteellisuus pistää erikoisesti silmään niiden kauppaelinten (ulkomaankauppa, sisämaankauppa, syndikaatit) ja luottolaitosten johtavissa virastoissa ja ulkomailla olevissa valtuustoissa, joilla nykyisenä ajankohtana on ratkaiseva merkitys kansantalouden ja ennenkaikkea valtion teollisuuden elämässä ja kehityksessä. Puolueen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin tämän epäkohdan poistamiseksi. Ilman sitä ei kannata ajatellakaan puolueen taloudellisten ja poliittisten ohjeiden toteuttamista käytännössä.

f) Tähän asti on taloudellisen rakennustyön tärkeimpänä kysymyksenä ollut kysymys trustien järjestämisestä ja muodostamisesta. Nyt, kun painopiste on siirtynyt kaupan alalle, ovat päiväjärjestykseen astuneet kysymykset seka- ja osakeyhtiöiden³⁷ järjestämisestä kotimaisen kaupan ja ulkomaankaupan alalla. Käytäntö on osoittanut, että vaikka me olemmekin suoriutuneet trusteja koskevasta kysymyksestä, niin meidän virastomme ontuvat kummallakin jalallaan ratkaistaessa kysymyksiä seka- ja osakeyhtiöistä. Havaitaan pyrkimystä saada järjestetyksi sen tyyppisiä kauppalaitoksia, jotka saattaisivat valtion kontrollin merkityksen tässä tärkeässä asiassa vähimmäismäärään. Epäilemätöntä on, että puolue tulee kaikin voimin taistelemaan tuollaista pyrkimystä vastaan.

3. On parannettava edelleen puolueen kokoonpanoa yleensä ja etenkin sen johtavien elinten kokoonpanoa. Puolueen kaadereita ei missään tapauksessa ole pidettävä jonain suljettuna. Kaadereita on jatkuvasti lisättävä puolueen nuoresta polvesta. Puolueen nuoren

polven on täydennettävä kaadereita. Ilman sitä on kaaderien olemassaolo tarkoituksetonta.

4. Agitation alalla:

a) Huonosti ovat asiat puolueen jäsenten poliittiseen valistuneisuuteen nähden (60% poliittisesti valistumattomia). Lenin-kutsunta lisää vielä valistumattomien prosenttia. Tarvitaan järjestelmällistä työtä tämän epäkohdan poistamiseksi. Tätä asiaa on vietävä eteenpäin, sellainen on tehtävä.

b) Huonosti ovat asiat elokuvaan nähden. Elokuvat ovat suurenmoinen joukkoagitation väline. Tehtävänä on ottaa tämä asia omiin käsiin.

c) Lehdistön asiat kehittyvät, mutta eivät riittävästi. Tehtävänä on kohottaa „Krestjanskaja Gazetan“³⁸ painosmäärä miljoonaan kappaleeseen, „Pravdan“ painosmäärä 600 tuhanteen ja perustaa helppotajuinen Lenin-kutsunnan sanomalehti kohottaen sen painosmäärän ainakin puoleen miljoonaan kappaleeseen.

d) Seinälehdet kehittyvät, mutta eivät riittävästi. Tehtävänä on auttaa seinälehtien kirjeenvaihtajia ja viedä asiaa eteenpäin.

e) Huonosti ovat asiat maaseututyön alalla. Maaseudulla on agitation oltava etupäässä havainnollista agitatiota, jota harjoitetaan antamalla kaikenlaista apua köyhille ja keskivarakkaille aineksille, aina huojennetuilla ehdoilla myönnettävään luottoon asti, kehittämällä kollektiivisten talouksien (ei kommuunien) alkeismuotoja, samaan malliin kuin köyhien talonpoikain komiteat³⁹ Ukrainassa, jossa on noin 5 tuhatta kollektiivitaloutta, sekä saamalla talonpoikaisto mukaan osuustoimintaan, ennenkaikkea maatalousosuuskuntiin. Erikoisen tärkeänä tehtävänä on

pidettävä talonpoikaiskomiteoiden valtaamista. On pidettävä mielessä alueelliset joukkomuodostelmat⁴⁰, joilla on suuri merkitys agitatiolle maaseudulla.

5. Puolueeseen kuuluvien ja siihen kuulumattomien työntekijöiden luetteloinnin, sijoittelun ja nostamisen alalla:

a) Luettelointi on saatu enemmän tai vähemmän järjestykseen.

b) Sijoittelu on hiukan huonommalla kannalla, sillä ei ole vielä täytetty Leninin XI edustajakokouksessa asettamia perustehtäviä⁴¹ voimien ryhmittämiseksi uudelleen sisäisen kehityksen uudessa tilanteessa. Päiväjärjestyksessä oleva tehtävä parhaimpien työntekijäin antamiseksi mahdollisimman suuressa määrässä kaikille ja kaikenlaisille kauppajärjestöille odottaa ratkaisuaan.

Viime vuonna Luettelointi- ja sijoitteluosasto toimi oikeastaan vain Korkeimman Kansantalouselvoston ja Finanssiasiaiden kansankomissariaatin elinten hyväksi, varsinkin viime mainitun verokoneiston hyväksi, lähettämällä työntekijöitä etupäässä noille elimille. Nyt on käännettävä ohjauspyörää kauppa-elinten ja luottolaitosten puoleen ja lähetettävä niille työntekijöitä enemmän kuin muille laitoksille. Tähän tarvitaan ehkä viittisen tuhatta kommunistia.

Samanaikaisesti on tehtävänä täydentää nykyistä voimien sijoittelumenetelmää uusilla menetelmillä: vapaaehtoisuusmenetelmillä, kutsumalla vapaaehtoisia järjestämään työtä neuvostorakennustyön erikoisen tärkeissä kohdissa. Tämä menetelmä liittyy välittömästi kysymykseen mallikelpoisen työn järjestämisestä määrättyissä piireissä, mitä ilman (ilman mallikelpoisen

työn järjestämistä) ei voida tulla toimeen nykyisessä vaiheessa. Leninin ajatus mallikelpoisesta työstä, jonka hän esitti kirjoituksessaan „Luontaisverosta“⁴², on pantava täytäntöön.

c) Erikoinen huomio on kiinnitettävä puolueeseen kuuluvien ja siihen kuulumattomien työntekijöiden nostamiseen. Uuden väen ainoastaan ylhäältä käsin nostamisen menetelmä on riittämätöntä. Sitä on täydennettävä alhaalta käsin suoritettavan nostamisen menetelmillä, joita toteutetaan käytännöllisen työn kulussa, otettaessa uusia voimia mukaan käytännölliseen työhön. Tässä mielessä on työläisten nostamisessa vastuunalaisiin tehtäviin tehtaissa ja trusteissa suuri merkitys tehtaiden ja trustien tuotannollisilla konferensseilla. Lääni- ja kihlakuntakaupungeissa on Neuvostojen osastojen yhteydessä toimivia jaostoja kehitettävä edelleen tekemällä niistä aika-ajoittain kokoontuvia asioita käsitteleviä neuvottelukokouksia ja saamalla näihin neuvottelukokouksiin mukaan niin Neuvostojen jäsenet kuin myöskin, ja varsinkin, ei-jäseniä, työmiehiä ja työläisnaisia, talonpoikia ja talonpoikaisnaisia. Vain tällaisen laajan käytännöllisen toiminnan kulussa voidaan nostaa tehtäviin uutta väkeä puolueettomista työläisistä ja talonpojista. Lenin-kutsunnan aalto kaupungeissa ja talonpoikaiston kasvanut poliittinen aktiivisuus puhuvat vääjäämättömästi siitä, että tämä nostamismenetelmä on antava suuria tuloksia.

6. Kaksi johtopäätöstä puolueen sisäisen elämän alalta:

a) Niinsanottu puolueen Keskuskomitean laajentamis-„periaate“ on osoittautunut oikeaksi. Kokemus on osoittanut, että Keskuskomitean laajentamisesta on

ollut valtavan suuri hyöty, että ne toverit, jotka puolsivat Keskuskomitean supistamis-„periaatetta“, olivat väärällä tiellä.

b) Nyt on kaikille selvää, että puhuessaan väitteilyn aikana puolueen rappeutumisesta oppositio oli perinpohjin väärässä. Tuskinpa puolueessamme löytyy edes yhtä vakavaa järjestöä, joka seuratessaan puolueen sisäisen elämän kulkua ja sen mahtavaa kasvua ei sanoisi, että ne henkilöt, jotka vielä aivan äsken vaakuivat puolueemme tuhoutumisesta, eivät todellisuudessa tunteneet puoluetta, olivat etäällä puolueesta ja muistuttivat hyvin paljon sellaisia ihmisiä, joita sietäisi nimittää muukalaisiksi puolueessa.

Yhteenvedo: meidän puolueemme kasvaa, se kulkee eteenpäin, se oppii hallitsemaan ja siitä tulee työväenluokan arvovaltaisin elin. Lenin-kutsunta on siitä suoranaisena osoituksena. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

LOPPULAUSUNTO

toukokuun 27 pnä

Toverit! En havainnut puhujien puheissa vastaväitteitä Keskuskomitean organisatioselostusta vastaan. Pidän tätä osoituksena siitä, että edustajakokous yhtyy tämän toimintaselostuksen johtopäätöksiin. (Suosionosoituksia.)

Toimintaselostuksessani olin tahallani kajoamatta erimielisyyksiimme puolueen sisällä, en kajonnut niihin siksi, että en halunnut repiä auki niitä haavoja, jotka näyttivät parantuneen. Mutta sen jälkeen, kun Trotski ja Preobrazhenski kajosivat noihin kysymyksiin, tekivät useita virheitä ja esittivät haasteen, niin ei voida vaieta. Tällaisen asiaintilan vallitessa olisi vaikeneminen käsittämätöntä.

Toveri Krupskaja puhui täällä erimielisyyksiä koskevien puheiden toistamista vastaan. Minä vastustan päättäväisesti toistamista ja juuri sen vuoksi olin selostuksessani kajoamatta erimielisyyksiin. Mutta kun kerran toverit oppositiolaiset ovat niihin kajonneet ja esittäneet haasteen, niin meillä ei ole oikeutta vaieta.

Erimielisyyksistä puhuessaan Trotski ja Preobrazhenski kumpikin keskittävät edustajakokouksen huo-

miota yhteen päätöslauselmaan, joulukuun 5 päivän päätöslauselmaan, unohtaen sen, että tuon päätöslauselman lisäksi on olemassa toinenkin päätöslauselma—väittelyn tuloksista⁴³, unohtaen, että oli konferenssi ja että joulukuun 5 päivänä Keskuskomitean hyväksymän päätöslauselman jälkeen oli uusi väittelyn aalto, josta annettiin arvio XIII konferenssin erikoisessa päätöslauselmassa väittelyn tuloksista. He unohtavat sen, että XIII konferenssista vaikeneminen ei mene oppositiolle seurauksitta.

Kiinnitän edustajakokouksen huomiota siihen, että konferenssissa hyväksyttiin yksi päätöslauselma taloudellisesta politiikasta ja kaksi päätöslauselmaa puoluerakennustyöstä. Minkä vuoksi niin tehtiin? Oli olemassa yksi päätöslauselma, jonka koko puolue oli vahvistanut ja Keskuskomitea hyväksynyt joulukuun 5 päivänä, mutta sitten osoittautui välttämättömäksi antaa toinen päätöslauselma samasta kysymyksestä—pikkuporvarillisesta poikkeamasta. Mistä johtui sellainen ikävä juttu, ja miten se on selitettävissä? Se on selitettävissä siten, että koko väittelyllä oli kaksi kautta. Ensimmäinen kausi, joka päättyi joulukuun 5 päivänä yksimielisesti hyväksytyyn päätöslauselmaan, ja toinen kausi, joka päättyi päätöslauselmaan pikkuporvarillisesta poikkeamasta. Me oletimme silloin, t.s. ensimmäisellä kaudella, että joulukuun 5 päivän päätöslauselmaan ehkä päättyvät kiistat puolueessa, ja juuri sen vuoksi minä viime kerralla, XIII konferenssissa tekemässäni selostuksessa puhuin tätä kautta kosketellessani siitä, että jos oppositio olisi halunnut, niin joulukuun 5 päivän päätöslauselma olisi voinut tehdä lopun taistelusta puolueessa. Minä

puhuin siitä, ja me kaikki olimme sitä mieltä. Mutta asia on niin, että väittely ei päättynyt tuohon kauteen. Joulukuun 5 päivän päätöslauselman jälkeen ilmestyivät Trotskin kirjeet—uusi ohjelma uusine kysymyksineen, ja alkoi uusi väittelyn aalto, raivokkaampi kuin aikaisemmin. Se rikkoikin rauhanmahdollisuuden puolueessa. Se oli toinen kausi, josta oppositiolaiset nyt pyrkivät vaikenemaan, yrittävät sivuuttaa sen.

Asia on niin, että toisen kauden väittelyn ja ensimmäisen kauden väittelyn, joka heijastuu joulukuun 5 päivän päätöslauselmassa, välillä on valtavan suuri ero. Joulukuun 5 päivän päätöslauselmassa ei nostettu kysymystä kaaderien rappeutumisesta. Trotski, jonka kanssa me silloin yhdessä laadimme tuon päätöslauselman, ei edes pukahtanutkaan siitä, että kaaderit rappeutuvat. Tuon lisäyksen hän ilmeisesti säästi seuraavia esiintymisiään varten. Edelleen joulukuun 5 päivän päätöslauselmassa ei ole sellaista kysymystä, että opiskeleva nuoriso on varmin ilmapuntari. Tämänkin kysymyksen Trotski jätti ilmeisesti varalle uusia esiintymisiä varten väittelyssä. Joulukuun 5 päivän päätöslauselmassa ei puhuta siitä poikkeamasta hyökäykseen koneistoa vastaan, eikä niistä rankaisutoimenpiteiden vaatimuksista puoluekoneistoa vastaan, joista hän puhui hyvin laajasti myöhemmissä kirjeissään. Lopuksi joulukuun 5 päivän päätöslauselmassa ei ole viittaustakaan siihen, että ryhmittymät olisivat tarpeellisia, ja juuri niistä, ryhmittymistä, Trotski puhui hyvin laajasti myöhemmissä kirjeissään.

Näin valtavan suuri ero on opposition kannalla ennen joulukuun 5 päivää ja opposition johtajien kannalla joulukuun 5 päivän jälkeen.

Trotski ja Preobrazhenski yrittävät nyt vaieta toisesta ohjelmastaan väittelyn toisella kaudella, yrittävät kätkeä sen, luullen nähtävästi voivansa petkuttaa puoluetta. Ei, se ei teille onnistu! Typerällä viekkaudella ja diplomatialla te ette pysty johtamaan edustajakokousta harhaan. Olen varma siitä, että edustajakokous lausuu mielipiteensä sekä väittelyn ensimmäisestä vaiheesta, josta puhutaan joulukuun 5 päivän päätöslauselmassa, että toisesta vaiheesta, josta puhutaan konferenssin päätöslauselmassa pikkuporvarillisesta poikkeamasta.

Nämä kaksi päätöslauselmaa ovat väittelyksi nimitetyn kokonaisuuden kaksi osaa. Ken aikoo sekoittaa toisiinsa nämä kaksi osaa ja siten johtaa edustajakokousta harhaan, hän erehtyy. Puolue on varttunut ja sen tietoisuustaso kohonnut, eikä puoluetta voida petkuttaa diplomatialla. Opposition koko virhe on siinä, että se ei ymmärrä tätä.

Tarkastelkaamme, kuka on osoittautunut olevan oikeassa opposition ohjelmaa koskevissa kysymyksissä joulukuun 5 päivän jälkeen? Kuka on osoittautunut olevan oikeassa niissä neljässä uudessa kysymyksessä, joita Trotskin kirjeissä kosketellaan?

Ensimmäinen kysymys: kaaderit rappeutuvat. Kaikki me olemme vaatineet ja vaadimme tosiasioita, jotka viittaisivat kaaderien rappeutumiseen. Sellaisia tosiasioita ei meille kuitenkaan ole esitetty eikä voida esittää, sillä sellaisia tosiasioita ei ole olemassa. Ja tarkasteltuamme asiaa me kaikki olemme huomanneet, ettei meillä ole rappeutumista, mutta sitä vastoin on epäilemättömästi olemassa opposition eräiden johtohenkilöiden poikkeamista pikkuporvarillisen politiikan

suuntaan. Kuka siis on osoittautunut olevan oikeassa? Nähtävästi ei oppositio.

Toinen kysymys koskee opiskelevaa nuorisoa, joka muka on varmin ilmapuntari. Kuka on osoittautunut olevan oikeassa tässä kysymyksessä? Taaskin, nähtävästi ei oppositio. Kun tarkastelemme puolueemme kasvua tänä aikana, 200 tuhannen uuden jäsenen ottamista puolueeseen, niin osoittautuu, että ilmapuntaria ei pidä etsiä opiskelevan nuorison riveistä, vaan sitä on etsittävä proletariaatin riveistä, että puolueen ei pidä suuntautua opiskelemaan nuorisoon, vaan puolueen proletaariseen ydinjoukkoon. 200 tuhatta uutta puolueen jäsentä—siinä on ilmapuntari. Oppositio on osoittautunut olevan tässäkin väärässä.

Kolmas kysymys—rankaisut puolueitoimitsijoita vastaan, hyökkäys puoluekoneistoa vastaan. Kuka on osoittautunut olevan oikeassa? Taaskin, oikeassa ei ole oppositio. Se on käärinyt kokoon koneistoa vastaan suuntaamansa hyökkäyksen lipun ja siirtynyt puolustukseen. Te kuulitte täällä, kuinka oppositio yritti päästä pälkähästä ja perääntyi epäjärjestyksessä taistelussa puoluekoneistoa vastaan.

Neljäs kysymys koskee ryhmiä ja ryhmittymiä. Trotski on ilmoittanut, että hän vastustaa päättäväisesti ryhmittymiä. Se on erittäin hyvä. Mutta kun kerran on välttämätöntä kajota historiaan, niin sallikaa palauttaa mieliin eräitä tosiasioita. Joulukuussa meillä oli puolueen Keskuskomitean alavaliokunta sen päätöslauselman laatimiseksi, joka julkaistiin joulukuun 5 päivänä. Tähän alavaliokuntaan kuului kolme henkilöä: Trotski, Kamenev ja Stalin. Oletteko kiinnittäneet huomiotanne siihen, että tuosta joulukuun

5 päivän päätöslauselmasta on jäänyt pois lause ryhmittymistä? Siinä puhutaan ryhmien kieltämisestä, mutta ei sanota mitään ryhmittymien kieltämisestä. Vedotaan ainoastaan puolueen X edustajakokouksen tunnettuun päätökseen puolueen yhtenäisyydestä. Mistä se johtuu? Sattumastako? Se ei ole sattuma. Me Kamenevin kanssa asetimme päättäväisesti kysymyksen ryhmittymien kieltämisestä. Trotski esitti uhka-vaatimuksen tapaisesti vastalauseensa ryhmittymien kieltämistä vastaan sanoen, että siinä tapauksessa hän ei voi äänestää päätöslauselman puolesta. Silloin me rajoituimme viittaamaan X edustajakokouksen päätöslauselmaan, jota Trotski ei ilmeisesti silloin ollut lukenut ja jossa puhutaan myöskin ryhmittymien kieltämisestä eikä ainoastaan ryhmien kieltämisestä. (Naurua, suosionosoituksia.) Trotski kannatti silloin ryhmittymävapautta. Hän kehui täällä joulukuun 5 päivän päätöslauselmaa. Mutta VKP(b):n Keskuskomitealle lähettämässään kirjeessä neljän päivän kuluttua puoluerakennustyötä koskevan päätöslauselman hyväksymisestä, s.o. joulukuun 9 päivänä, Trotski kirjoitti: „Erikoista levottomuutta herättää minussa Politbyroon jäsenten kerrassaan muodollinen kanta ryhmittymiä ja ryhmämuodostelmia koskevassa kysymyksessä“. Kelpaako? Osoittautuu, että henkilö, joka vannoo kannattavansa tätä päätöslauselmaa, kantaaakin mielessään erikoista levottomuutta, jota hänessä herättää Politbyroon suhde ryhmittymiä ja ryhmiä koskeviin kysymyksiin. Tämä ei näytä siltä, että hän olisi silloin kannattanut ryhmittymien kieltämistä. Ei, Trotski kannatti silloin ryhmittymien muodostamista, niiden vapautta.

Edelleen, kukapa ei muistaisi Preobrazhenskin Moskovassa esittämää tunnettua päätöslauselmaa, jossa vaadittiin tarkistamaan puolueen X edustajakouksen ratkaisema kysymys ryhmistä siinä mielessä, että poistettaisiin eräät rajoitukset? Moskovassa sen kaikki muistavat. Ja kukapa teistä ei muistaisi sitä, että Preobrazhenski vaati sanomalehtikirjoituksissaan sellaisen järjestyksen palauttamista puolueessa, joka siinä vallitsi Brestin rauhan kaudella? Me tiedämme, että Brestin kaudella puolueen oli pakko sallia ryhmien olemassaolo—sen me tiedämme vallan hyvin. Ja kukapa ei muistaisi sitä, kuinka XIII konferenssissa, hetkellä, jolloin minä ehdotin mitä yksinkertaisinta asiaa—palauttaa puolueen jäsenten mieliin yhtenäisyyttä koskevan päätöslauselman seitsemäs kohta ryhmittymien kieltämisestä, kaikki oppositiolaiset riehaantuivat, ettei tuota kohtaa otettaisi? Oppositio oli siis tässä kysymyksessä kokonaan ja täydellisesti ryhmittymävapauden kannalla luullen voitavansa tuudittaa uneen puolueen valppauden sanomalla, että oppositio ei vaadi ryhmävapautta, vaan ryhmittymävapautta. Jos meille nyt ilmoitetaan, että oppositiolaiset vastustavat ryhmittymiä, niin se on erittäin hyvä. Mutta minä en voi nimittää sitä mitenkään hyökkäykseksi heidän puoleltaan: se on perääntymistä epäjärjestyksessä, se on merkki siitä, että Keskuskomitea on oikeassa tässäkin kysymyksessä.

Näiden huomautusten jälkeen sallinette, toverit, lausua muutaman sanan eräistä periaatteellisista virheistä, joita Trotski ja Preobrazhenski tekivät puhuesaan puolueen organisatiokysymyksistä.

Trotsky sanoi, että demokratian ydinajatus sisältyy sukupolvia koskevaan kysymykseen. Se ei ole totta. Se on periaatteellisesti väärin. Demokratian ydinajatus ei lainkaan sisälly siihen. Sukupolvia koskeva kysymys on toisarvoinen kysymys. Meidän puolueemme elämää kuvaavat numerotiedot puhuvat ja meidän puolueemme elämä puhuu siitä, että puolueen nuori polvi sulautuu vähitellen kaadereihin—kaaderit lisääntyvät nuorison kustannuksella. Puolue on aina ollut ja tulee pysymään tällä tiellä. Vain se, joka pitää kaadereita suljettuna kokonaisuutena, etuoikeutettuna säätyinä, joka ei laske joukkoonsa uusia jäseniä, vain se, joka pitää näitä kaadereita vanhanajan upseerikuntana, jonka mielestä kaikki muut puolueen jäsenet ovat sen „arvon alapuolella“, vain se, joka haluaa saada aikaan juovan kaaderien ja puolueen nuoren polven välille—vain se voi keskittää demokratia-kysymyksen puolueen sukupolvia koskevaksi kysymykseksi. Demokratian ydinajatus ei sisälly sukupolvia koskevaan kysymykseen, vaan se sisältyy kysymykseen puolueen jäsenten oma-aloitteisesta toiminnasta ja aktiivisesta osallistumisesta puolueen johtamistyöhön. Siten ja vain siten voidaan asettaa kysymys demokratiasta, tietenkin, ellei kysymys ole muodollis-demokraattisesta puolueesta, vaan todella proletaarisesta puolueesta, joka on katkeamattomin yhdyssitein sidottu työväenluokan joukkoihin.

Toinen kysymys. Kaikkein suurin vaara, sanoo Trotsky, on puoluekoneiston byrokratisoitumisessa. Sekään ei pidä paikkaansa. Vaara ei ole siinä, vaan sellaisessa mahdollisuudessa, että puolue saattaa reaalisesti irtaantua puolueettomista joukoista. Teillä voi

olla puolue, joka on rakentanut koneistonsa demokraattisesti, mutta ellei se ole sidottu työväenluokkaan, niin tuo demokratia on tyhjämpäväistä, se ei ole minkään arvoista. Puolue on olemassa luokkaa varten. Kun se on sidottu luokkaan ja sillä on yhteydet siihen, kun se nauttii arvovaltaa ja kunnioitusta puolueettomissa joukoissa, se voi olla olemassa ja kehittyä vieläpä byrokraattisten epäkohtienkin ilmetessä. Ellei kaikkea tuota ole, niin järjestäkääpä minkälainen puoluerakenne hyvänsä—byrokraattinen tai demokraattinen—niin puolue tuhoutuu varmasti. Puolue on luokan osa, joka on olemassa luokkaa varten eikä itseään varten.

Kolmas väite, joka myöskin on periaatteellisesti virheellinen: puolue ei erehdy,—sanoo Trotski. Se ei ole totta. Puolue erehtyy useinkin. Iljitsh opetti meitä opettamaan puoluetta johtamaan oikein sen omien virheiden perusteella. Ellei puolueella olisi virheitä, niin ei olisi minkä perusteella voitaisiin opettaa puoluetta. Meidän tehtävämme on huomata nuo virheet, paljastaa niiden juuret ja osoittaa puolueelle ja työväenluokalle, miten me erehdyimme ja miten meidän on vastaisuudessa vältettävä noiden virheiden toistamista. Ilman sitä olisi puolueen kehitys mahdotonta. Ilman sitä olisi puolueen johtohenkilöiden ja kaaderien muovaaminen mahdotonta, sillä ne muovataan ja kasvatetaan taistelussa omia virheitään vastaan, taistelussa noiden virheiden voittamiseksi. Minun mielestäni Trotskin tuollainen lausunto on määrätynlainen kohteliaisuus, johon sisältyy määrätynlainen pilkantekoyritys, tosin kyllä epäonnistunut yritys.

Edelleen—Preobrazhenskista. Hän puhui puhdistuksesta. Preobrazhenski on sitä mieltä, että puhdistus

on puolueen enemmistön ase oppositiota vastaan, ja hän ei näköjään hyväksy puhdistusmenetelmiä. Tämä on periaatteellinen kysymys. Preobrazhenskin syvälinen virhe on siinä, ettei hän käsitä sitä, että puolue ei voi lujittua ilman aika-ajottaisia puhdistuksia häilyivistä aineksista. Toveri Lenin opetti, että puolue voi lujittua ainoastaan vapautumalla askel askeleelta häilyivistä aineksista, joita tunkeutuu ja tulee vielä edelleenkin tunkeutumaan puolueeseen. Me lähtisimme leninismiä vastaan, jos suhtautuisimme kielteisesti puhdistukseen yleensä. Mitä tulee nykyiseen puhdistukseen, niin missä suhteessa se on huono? Sanotaan, että on joitain virheitä. Tietenkin niitä on. Koska olisi käynyt niin, ettei suuressa työssä olisi tehty erinäisiä virheitä? Niin ei ole käynyt koskaan. Joitain virheitä voidaan tehdä ja varmasti tehdäänkin, mutta pääpiirteissään puhdistusta suoritetaan oikein. Minulle kerrottiin, miten eräät epäproletaariset ainekset intelligenttien ja toimitsijain joukosta odottelivat kauhulla ja vavisten puhdistusta. Minulle kerrottiin seuraava tapaus. Eräässä huoneessa istuu puhdistukseen joutuvaa väkeä. Solu on neuvostosolu. Toisessa huoneessa on puhdistuslautakunta. Eräs solun jäsenistä, läpäistyään puhdistuksen, syöksyy kuin pyssyn suusta huoneeseen hiestä aivan märkänä. Häntä pyydetään kertomaan, miten ovat asiat. Ja hän vastaa: „Antakaa edes hengähtää, antakaa hengähtää, en jaksa“. (N a u r u a.) Niille henkilöille, jotka tuolla tavalla kärsivät ja hikoilevat, puhdistus ehkä onkin huono juttu, mutta puolueelle se on erittäin hyvä asia. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Meillä on valitettavasti vielä pieni osa sellaisia puolueen jäseniä, jotka ansaitsevat kuukaudessa

1000 tai 2000 ruplaa ja joita pidetään puolueen jäseninä, vaikka he unohtavat, että puolue on olemassa. Tiedän sellaisen tapauksen, jolloin eräässä komissariaatissa, jossa työskentelee tuollaisia jäseniä, puolue-solu, johon kuului muunmuassa myöskin autonkuljettajia, lähetti autonkuljettajan suorittamaan puhdistusta, mikä aiheutti useita vastaväitteitä, sentapaisia, että autonkuljettaja ei saa puhdistaa neuvostoylimyksiä. Sellaisia tapauksia on ollut meillä Moskovassa. Sellaiset puolueen jäsenet, jotka ovat ilmeisesti irtaantuneet puolueesta, kauhtuvat eivätkä voi sulattaa sitä, että „jokin autonkuljettaja“ tulee heitä puhdistamaan. Sellaisia puolueen jäseniä on kasvatettava ja uudelleen kasvatettava, joskus jopa erottamalla puolueesta. Tärkeintä puhdistuksessa on se, että tuontapaiset ihmiset saisivat tuntea, että on olemassa isäntä, on olemassa puolue, joka voi vaatia tilinteolle puoluetta vastaan tehdyistä synneistä. Minun mielestäni isännän pitäisi välttämättä kulkea joskus, aika ajoin, luuta kourassa pitkin puolueen rivejä. (Suosionosoituksia.)

Preobrazhenski sanoo: teidän politiikkanne on oikea, mutta organisatorinen suuntanne on väärä, ja siinä on puolueen mahdollisen tuhoutumisen perussy. Se on typeryyttä, toverit. Ei voi olla siten, että puolueella olisi oikea politiikka ja että se tällöin tuhoutuisi organisatorisessa suunnassa ilmenevien epäkohtien vuoksi. Sellaista ei tapahdu koskaan. Puolue-elämän ja puolueetyön perusta ei ole niissä organisatorisissa muodoissa, jotka se hyväksyy tai voi hyväksyä kunakin ajankohtana, vaan puolueen politiikassa, sen sisä- ja ulkopolitiikassa. Jos puolueen

politiikka on oikea, jos puolue asettaa oikealla tavalla poliittiset ja taloudelliset kysymykset, joilla on ratkaiseva merkitys työväenluokalle, niin organisatoorisilla puutteellisuuksilla ei voi olla ratkaisevaa merkitystä — politiikka pelastaa. Niin on ollut aina ja niin tulee olemaan vastaisuudessakin. Henkilöt, jotka eivät ole tätä ymmärtäneet, ovat huonoja marxilaisia, he unohtavat marxilaisuuden aakkoset.

Oliko puolue oikeassa niissä kysymyksissä, joista käytiin väittelyä — taloudellista luonnetta olevissa kysymyksissä ja puoluerakennustyön kysymyksissä? Jos joku haluaa tarkastaa tämän yhdessä tuokiossa, ilman turhia sanoja, hänen on käännäyttävä puolueen ja työläisjoukkojen puoleen ja asetettava kysymys: kuinka puolueeton työväki suhtautuu puolueeseen, myötätuntoisesti vaiko ei-myötätuntoisesti? Jos opposition jäsenet olisivat asettaneet kysymyksen siten, jos he olisivat kysyneet itseltään: kuinka työväenluokka arvioi puolueen — myötätuntoisesti vaiko ei-myötätuntoisesti? — niin he olisivat ymmärtäneet, että puolue kulkee oikealla tiellä. Väittelyn tuloksia koskevien kaikkien seikkain ymmärtämisen avain on Leninkutsunnassa. Kun työväenluokka lähettää puolueeseen 200 tuhatta jäsentään valikoiden kaikkein rehellisimmät ja luotetuimmat, niin se merkitsee, että sellainen puolue on voittamaton, sillä puolueesta on itseasiassa tullut työväenluokan valinnallinen elin, joka nauttii työväenluokan jakamatonta luottamusta. Tällainen puolue tulee elämään vihollisten kauhuksi, tällainen puolue ei voi rappeutua. Oppositiomme onnettomuus on siinä, että se on ryhtynyt käsittelemään puolueen kysymyksiä ja väittelyn tuloksia koskevia

kysymyksiä muodolliselta näkökannalta, „pelkän“ koneiston näkökannalta, eikä marxilaisen näkökannalta, joka arvioi puolueen ominaispainon sitä silmälläpitäen, minkälainen onsen vaikutusjoukkojen keskuudessa, sillä puolue on olemassa joukkoja varten eikä päinvastoin. Väittelyn tulosten ymmärtämiseen johtavan yksinkertaisen ja välittömän avaimen löytämiseksi ei ole käännyttävä koneistoa koskevien jaarittelujen puoleen, vaan niiden 200 tuhannen puoleen, jotka ovat liittyneet puolueeseen ja tuoneet ilmi puolueen syvällisen demokratismin. Demokratiaa koskevat maininnat oppositiolaisten puheissa ovat tyhjämpäiväistä jaarittelua, mutta kun työväenluokka lähettää puolueeseen 200 tuhatta uutta jäsentä, niin se on todellista demokratismaa. Meidän puolueestamme on tullut työväenluokan valinnallinen elin. Osoittakaa minulle toinen sellainen puolue. Te ette voi sitä osoittaa, sillä sitä ei ole vielä olemassa. Mutta kummallinen juttu, edes näinkään mahtava puolue ei miellytä oppositiolaisiamme. Mistähän he löytävät maailmassa paremman puolueen? Pelkään, että kunpa he eivät vain joutuisi parempaa etsiessään muuttamaan Mars-tähteen. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Viimeinen kysymys — opposition pikkuporvarillisesta poikkeamasta, siitä, että syytökset pikkuporvarillisesta poikkeamasta eivät muka ole oikeudenmukaisia. Onko se totta? Ei, se ei ole totta. Mistä tuo syytös on johtunut, missä on sen perusta? Syytöksen perusta on siinä, että hillittömässä agitatioissaan puolueen sisäisen demokratian puolesta oppositiolaiset ovat tahtomattaan, tahdostaan huolimatta visinlaisena äänitorvena sille uudelle porvaristolle, joka

ei piittaa hituistakaan demokratiasta meidän puoluees-
samme, mutta haluaisi saada, kovin, kovin haluaisi
saada demokratian maahan. Se puolueen osa, joka on
nostanut melun demokratiaa koskevista kysymyksistä,
on tahtomattaan ollut äänitorvena ja väylänä sille
agitatiolle, jota uusi porvaristo harjoittaa maassa ja
jonka suuntana on tämän diktatuurin heikentäminen,
neuvostoperustuslain „laajentaminen“ ja riistäjien
poliittisten oikeuksien palauttaminen. Juuri siinä pii-
lee sen vieteri ja salaisuus, että opposition jäsenet,
jotka epäilemättä pitävät puolueesta j.n.e., j.n.e., ovat
huomaamattaan muuttuneet niiden äänitorviksi, jotka
ovat puolueen ulkopuolella ja jotka haluavat heiken-
tää ja murtaa diktatuuria.

Eivätpä menshevikit ja eserrät ole suotta myötä-
tuntoisia oppositiolle. Onko se sattuma? Ei, se ei ole
sattuma. Voimain sijoitus kansainvälisessä mitassa on
sellainen, että vallankumouksen viholliset tulevat vält-
tämättä tarttumaan jokaiseen yritykseen puolueemme
arvovallan ja diktatuurin lujisuuden heikentämiseksi
maassamme otollisena seikkana itselleen — samanteke-
vää, tekeekö tuon yrityksen oppositiomme tai teke-
vätkö sen eserrät ja menshevikit. Ken ei tätä ymmärrä,
hän ei ole ymmärtänyt puolueemme sisällä tapahtuneen
ryhmäkuntataistelun logiikkaa, hän ei ole ymmär-
tänyt sitä, että tuon taistelun tulokset eivät riipu
henkilöistä eivätkä haluista, vaan niistä tulok-
sista, jotka saadaan neuvostoainesten ja neuvosto-
vastaisten aineiden taistelun kokonaistaseessa. Juuri
tässä on sen perusta, että opposition hahmossa me
olemme tekemisissä pikkuporvarillisen poikkeaman
kanssa.

Kerran Lenin puhui puoluekurista ja riviemme lujasta yhteenliittyneisyydestä, että — „Ken vaikka vähänkin heikentää proletariaatin puolueen rautaista kuria (varsinkin proletariaatin diktatuurin aikana), hän tosiasiallisesti auttaa porvaristoa proletariaattia vastaan“ (kts. XXV osa, s. 190). Tarvitseeko vielä todistella, että oppositioon kuuluvat toverit ovat hyök-käyksillään puolueen Moskovan järjestöä ja Keskuskomiteaa vastaan heikentäneet puolueen kuria ja horjuttaneet diktatuurin perustuksia, sillä puolue on diktatuurin perusydin?

Juuri tämän vuoksi olen sitä mieltä, että XIII konferenssi oli oikeassa sanoessaan, että me olemme tässä tekemisissä pikkuporvarilliseen politiikkaan poikkeamisen kanssa. Se ei ole vielä pikkuporvarillista politiikkaa. Ei vähääkään! Lenin selitti X edustajakokouksessa, että poikkeama on vielä jotain epätäydellistä, muovautumatonta. Ellette te, oppositioon kuuluvat toverit, tule pitämään itsepintaisesti kiinni tuosta pikkuporvarillisesta poikkeamasta, noista pienistä virheistä, niin kaikki tulee korjatuksi ja puolueen toiminta edistyy. Mutta jos te tulette itsepintaisesti pitämään siitä kiinni, niin pikkuporvarillinen poikkeama voi kehittyä pikkuporvarilliseksi politiikaksi. Siis koko asia riippuu teistä, oppositioon kuuluvat toverit.

Minkälaisia ovat johtopäätökset? Johtopäätökset ovat sellaisia, että meidän on puolueen sisällä tehtävä edelleenkin työtä puolueen täydellisen yhtenäisyyden pohjalla. Katsokaa edustajakokousta, joka seisoo muurina Keskuskomitean linjan puolesta — siinä on teille puolueen yhtenäisyys. Oppositio edustaa mitätöntä

vähemmistöä puolueessamme. Siitä, että meidän puolueemme on yhtenäinen ja että se tulee olemaankin yhtenäinen, puhuu tämä edustajakokous, sen yhtenäisyys, sen luja yhteenliittyneisyys. Tuleeko meillä olemaan yhtenäisyys sen mitättömän puolueyhjän kanssa, jota nimitetään oppositioksi — se riippuu heistä. Me kannatamme sopuisaa työskentelyä opposition kanssa. Väittelyn ollessa viime vuonna kuumimmillaan me puhuimme yhteistoiminnan välttämättömyydestä opposition kanssa. Me toistamme sen vielä tässä. Mutta minä en tiedä, tuleeko tuota yhtenäisyyttä olemaan, sillä yhtenäisyys tulevaisuudessa riippuu kokonaan oppositiosta. Tässä tapauksessa on yhtenäisyys kahden tekijän, puolueen enemmistön ja vähemmistön, keskinäisen vuorovaikutuksen tulos. Enemmistö haluaa toiminnan yhtenäisyyttä. Haluaako vähemmistö sitä vilpittömästi — sitä en tiedä. Se riippuu kokonaan oppositioon kuuluvista tovereista.

Yhteenveto. Yhteenveto on sellainen, että on vahvistettava XIII konferenssin päätöslauselmat ja hyväksyttävä Keskuskomitean toiminta. En epäile sitä, etteikö edustajakokous vahvistaisi noita päätöslauselmia ja hyväksyisi Keskuskomitean poliittista ja organisatorista toimintaa. (Jatkuvia suosio-osoituksia.)